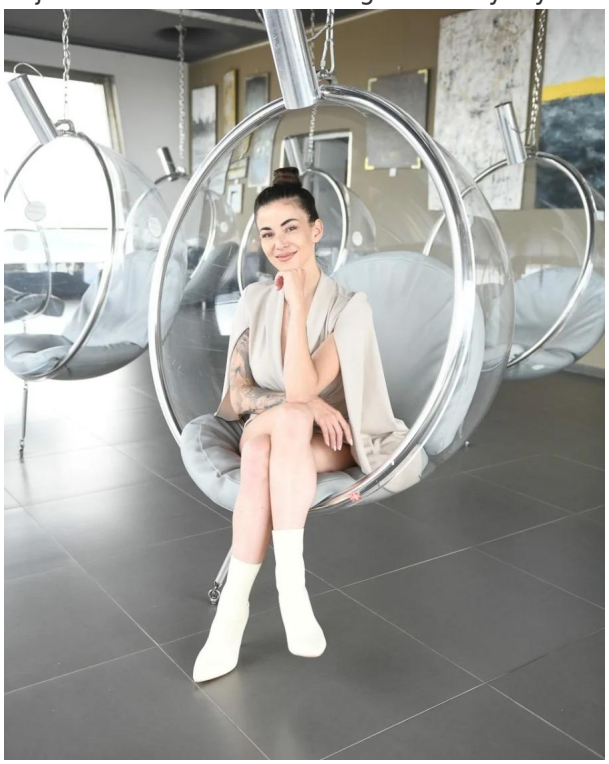
Denisa Gudelj: Zdejší domy a ulice se mi nikdy neokoukají

14.07.2023

Na Žižkov přišla z Mladé Boleslavi a postupně se prosadila jako modelka a moderátorka. Nedávno se objevila na titulní straně magazínu Playboy.

Gudelj je exotické příjmení. Jaký je jeho původ?

Je chorvatské. Můj prapraprapradědeček byl Chorvat, který si vzal české děvče. Byl z Dubrovníku. Pak už se geny míchaly jen v rámci Česka a trochu Slovenska.

I když vaše jméno není možná známé všem, loni jste se objevila na titulní straně Playboye. Jak se vám to povedlo?

Byl to vůbec první ročník castingu Hledá se playmate pro obyčejný holky, které měly možnost dostat se na titulní stranu Playboye. Přihlásily se stovky dívek a já jsem nějakou náhodou vyhrála. Možná je to tím, že Playboy poslední dobou preferuje přirozenost. Já nemám žádné plastiky a veřejně říkám, že ženám spíš ubližují. Právě tenhle můj přístup porota možná ocenila.

Takže tenhle druh zákroků odmítáte úplně?

Chápu, že když má někdo nějaký zdravotní nebo estetický problém, tak se k plastice uchýlí. Mně ale vadí, kolik žen se dneska snaží oddálit plastikami stárnutí. Pak vidíte, že všechny mají stejné nosy, rty, řasy, vlasy, stejně vytažený obličej i stejné poprsí. Ztrácejí tím svou jedinečnost, přitom v různorodosti je skutečná krása. Navíc mnoha lidem, i ve světě, plastika spíš uškodila. Já se chci naučit stárnout s grácií. Nějaký malý zákrok bych možná třeba za dvacet let podstoupila, nesmí se to ale přehnat.

Pro Playboy jste pózovala nahá. Jak reagovalo vaše okolí?

Co se týká nahoty, mám určité hranice a tady jsem je musela překonat a odhalit vršek. Musela jsem se

s tím smířit, ale pracovně mi to hodně pomohlo. Rodiče mě podpořili a řekli, ať dělám to, co mě baví. Děda byl vždycky seriózní a já jsem se bála, že mě odsoudí. Nakonec byl ale myslím pyšný.

Zdá se, že rodina je pro vás hodně důležitá.

Prarodiče a rodiče byli odjakživa mým vzorem. Tatínek sloužil u zásahové jednotky a po revoluci byl přímo u založení první zásahovky v Praze. Maminka dělá celý život ve zdravotnictví. Všem jim jsem moc vděčná za to, co mi dali do života, i když v současné době se — podle mě boh

Souvisí s tím třeba i to, že fotíte pro charitativní projekty?

Několikrát jsem nafotila kalendář pro firmu AŽD, která pak draží vybrané snímky pro charitativní účely. Ráda pomáhám i jinak. Soukromě posílám finanční podporu například psím útulkům a nemocným dětem, jejichž rodiče shánějí peníze na drahou operaci nebo léčbu.

Vedle modelingu děláte rozhovory se známými sportovci, zápasníky a dalšími osobnostmi. Baví vás to?

S tím jsem začala v roce 2018 na YouTube kanálu. Pak jsem ale dostala nabídku od jedné české televize a pustila se do profesionálnějších rozhovorů v pořadu Denisa za kormidlem. Je to výzva a zároveň mě to stresuje, protože otázky vybírá hlavně tým. To mi zrovna nevyhovuje, protože nemůžu být spontánní.

Existuje další profese, kterou byste si ráda vyzkoušela?

Co se týká mých dosavadních pracovních snů, splnila jsem si všechno, co jsem si přála, a jsem za to moc vděčná. Člověk se ale v průběhu života vyvíjí, proto nedokážu říct, co může být mým snem za několik let. Nechám se překvapit.

Takže zatím netušíte, čemu se budete věnovat, až vás modeling přestane bavit?

Časem se moje pozornost přirozeně přesune k rodině. Zároveň bych ale chtěla zůstat u bojových sportů, které jsou mým velkým koníčkem.

Často se fotíte v drahém oblečení, v luxusních autech, na jachtách. To je realita, nebo součást image?

Pózování s luxusními doplňky je součástí mojí profese, kterou je propagace značek, modeling, focení. Leckdy je to příjemné, ale pořád je to práce. Já pocházím z normálních poměrů. Když se někdy vyskytnu mezi bohatší vrstvou, necítím se tam moc dobře. Luxus k životu nepotřebuju. Mám ráda jenom auta, na jedno dražší si chci jednou vydělat. Jsem vášnivá a současně obezřetná řidička, za 12 let jsem ani jednou nebourala. Takže k autům vztah mám, ale drahé kabelky a boty mě nelákají.

Zmínila jste, že pocházíte z normálních poměrů. Odkud přesně?

Vyrůstala jsem v Mladé Boleslavi. Opouštěla jsem ji ale ráda, protože pro mladé lidi tam nic není. Jen Škodovka, ale tam jsem svou budoucnost neviděla. Po příchodu do Prahy jsem začala studovat vysokou obchodní školu. Nejdřív jsem chvíli bydlela ve Vršovicích a pak šla rovnou na Žižkov.

Kam?

S kamarádkou jsme měly byt dole v Husitské ulici u divadla Ponec. Pak jsem se přestěhovala do Bořivojky, kde žiju už čtyři roky. Žižkov byla náhoda, ale mně je tu moc dobře. Je to kousek do centra, pracovní schůzky jsou tu ideální, a když chci, najdu tu hodně přírody, třeba na Vítkově nebo na Parukářce.

Takže Bořivojku byste neměnila?

Husitská byla hodně rušná a to je Bořivojova taky. Je tu hodně barů a turistů. Ale uvědomuju si, že jsem v Praze a blízko centra, takže to k tomu patří. Mám tady nicméně horší zkušenosti s autem — několikrát mi z kapoty někdo urval znak, možná vandalové nebo cizinci. Pak mi vadí to divoké parkování. Když domů dorazím do šesti večer, najdu místečko bez problému. Pokud ale přijedu později, kroužím někdy i třicet minut. Do toho jsou tady často různé uzavírky — teď zrovna asi na měsíc jedna přímo v ulici, takže netuším, kde zaparkuju.

Čím vás naopak dnešní Žižkov fascinuje?

Je mi třicet, takže mě ještě pořád baví ten ruch. Mám ráda akce jako Pražský Montmartre, kdy jsou koncerty v ulicích. Jezdím sice ráda do přírody, Žižkov mi ale po dvou dnech začne chybět. Nejradši ho mám večer a v noci, když je všechno osvícené. Ty nádherné domy a zdejší ulice se mi nikdy neokoukají. Kvůli práci jsem hodně mezi lidmi, takže večer už společnost tolik nevyhledávám a mám ráda spíš klid. Oblíbila jsem si procházky na Olšanských hřbitovech, kde je pohřbena spousta slavných osobností. Užívám si klidu a kochám se hrobkami, mezi nimiž jsou nádherná umělecká díla. Na Olšany si ale troufnu jenom za světla (smích).

A pokud se přece jenom rozhodnete vyrazit mezi lidi?

Ráda chodím do The Tavern na rohu Chopinovy a Vozové. Mají tam spíš burgery a americkou kuchyni. Oblíbila jsem si i řeckou tavernu Olympos v Kubelíkově ulici. Nedávno jsem navštívila typickou českou restauraci Morava v Krásově a taky to bylo super. Vedle toho ráda objevuju různé žižkovské kavárny.

Nebojíte se, když se vracíte potmě?

Přestože někdy přicházím večer nebo v noci, cítím se tady bezpečně. I když tu a tam potkám nějaké individuum, nikdy jsem neměla žádný konflikt, takže se tu vlastně nebojím. Už to dávno není ghetto. Zrovna nedávno si mi stěžovala sestra, která žije s rodinou v Boleslavi, že šla do parku a všude se váleli opilci a lidi na drogách, po zemi rozházené střepy, opodál někdo hulákal. Říkala, že se skoro bojí jít s dětmi ven. Takže i ten Žižkov, o kterém se v minulosti říkalo, že se mu každý raději vyhnul, je teď bezpečnější než parky v Mladé Boleslavi.

Kvůli práci hodně cestujete, takže máte i možnost srovnání se světem.

Nejvíc jezdím po republice a na Slovensko, byla jsem v Polsku, Německu, Švýcarsku, ale i třeba v Dánsku a Švédsku. Země severní Evropy mě nadchly, ale moje srdcová záležitost je Praha. Odmalička mě to sem táhlo a cítím se tu nejvíc doma.